

Wijsheid roept in de straten

In tv programma's praten mensen sneller dan vroeger. Kleine korte fragmentjes, snelle gesprekken. Razendsnelle oneliners en samenvattingen.

Alsof we en masse tegen het tempo van een versnelde maatschappij in fietsen. Mijn dochters praten met hun vriendinnen soms zo snel dat ik ze dan vraag of ze tussendoor nog wel ademhalen. En anders moet ik dat wel doen als ik naar ze luister.

Er zijn denk ik veel mensen en kinderen die dit spreek- en levenstempo niet bij houden. Die meer tijd nodig hebben. Die in de snelheid en veelheid van woorden niet altijd uit de verf komen. Die een bescheidener aanwezigheid hebben. Die voorzichtig formuleren. De tijd ervoor nemen. Dat zullen sommigen van U misschien ook herkennen, bij U zelf of mensen dichtbij wellicht. De meester van groep 8 bij ons op school zei het laatst nog: er zitten een paar kinderen tussen die veel kunnen maar wel meer tijd nodig hebben. Alsof ze in een andere, eigen tijd leven.

Ik kwam een boek tegen met een interessante titel: *Stilte: de meerwaarde van introverte mensen in een wereld die niet ophoudt te praten.*

De titel alleen al is een pleidooi voor het koesteren van introvert mensen en gedrag. Een pleidooi voor meer reflectie en introspectie. Een broodnodige aanvulling op het gangbare snelle en extroverte gedrag. Waarin we het gewoon vinden om alles er maar uit te gooien zonder na te denken, zonder dat we het eerst hebben doorleefd of afgestemd.

Het koesteren dus van mensen die eerst luisteren. Die het juiste moment afwachten - en pas iets zeggen als het aan de orde is. Als de tijd daar is.

De oude Grieken beschouwen de tijd als een godheid. De naam die ze die godheid gaven was Chronos. Chronos was voor hen een wrede en verschrikkelijke god, die zijn eigen kinderen opat. Alles wat de god van de tijd aantrof verslond hij met huid en haar.

Dat ervaren wij ook: die verslindende werking van de tijd. Niet voor niets spreken we van 'de tand des tijds'. De tijd heeft voor ons besef een tand. Hij knaagt aan alles van ons leven, niets laat hij heel. Alles moet wijken voor de tijd. Wie heeft er nog tijd? De tijd heeft ons.

Zou introverter gedrag ons verder kunnen helpen? Zou meer tijd voor reflectie ons goed doen? Ik denk van wel.

Wijsheid roept in de straten, over de pleinen klinkt haar stem

Het is aan ons om te bepalen wat we wel en niet tot ons nemen. Waar we ons wel en niet mee bemoeien. Er komt zoveel op ons af op zoveel verschillende fora. En U, hoe gaat U hiermee om? Ik las laatst het volgende: We verdrinken in alle informatie die op ons afkomt maar hunkeren, hongeren zelfs naar wijsheid.

Wijsheid roept in de straten, over de pleinen klinkt haar stem.

Maar ondertussen hoor ik alles en tegelijk niks. Waar kan ik beginnen?

Welke stem hoor ik tussen al die stemmen?

Als ik eerlijk naar mijzelf kijk werk ik van harte mee aan alle ruis waar ik tegelijk last van heb. Ik voeg graag stukjes en beetjes informatie en gesprek toe aan de grote berg van informatie om mij heen.

Luister en dan stort ik mijn geest over je uit, luister, dan laat ik je delen in mijn wijsheid

Stel je voor ik zou vaker mijn mond houden- minder praten, mailen, bellen, appen. Minder beschikbaar zijn. Als ik mijn primaire reacties probeer te onderdrukken en uit te stellen.

Mij meer oefenen in luisteren. Dan zou ik eerst mijn eigen ruis minimaliseren. Dan zou ik dichterbij de werkelijkheid kunnen kruipen.

Het in eerste instantie met mijzelf moeten uithouden. De stilte laten komen. Niet uit gemakzucht of onverschilligheid, bepaald niet, maar om mij beter te kunnen bepalen ten opzicht van mijzelf, de ander, de wereld om mij heen. Om vanzelf beter onderscheid te maken en te begrijpen wat urgent is en niet. Waar mijn handelen uit kan maken. Waar ik verantwoordelijkheid kan nemen.

Want hoe bereikbaar ben ik, bent U, nou eigenlijk? Hoe kan ik wijsheid horen als ik almaar bezig ben te reageren op de waan van de dag. Als ik te betrokken ben op teveel. En hoeveel is er eigenlijk door mijn ego gestuurd? Wanneer geef ik werkelijk respons aan de Wijsheid die mij roept?

Het is een kunst om de juiste afstand te bepalen door dichterbij te kruipen. De juiste afstand bepalen zonder afstandelijk te zijn. De juiste afstand nemen of vinden ten aanzien van de ander, van de situatie, van mijzelf. Ten opzichte van God. Van de God die ons tijd en ruimte geschonken heeft. Die zich in de tijd uitrekt naar de toekomst toe.

Is dat wat mensen vroeger bedoelden wanneer ze het hadden over de vreze des Heren, ontzag voor God? Dat je eerst respect toont voor wat je niet overziet, wat je niet begrijpt, voor wat groter is dan jij. Ik moet denken aan religieuze rituelen als knielen. Je schoenen uit doen. Een offer brengen. Bidden om wijsheid. Je koest houden, een terugtrekkende beweging maken. Om eerst plaats te bepalen. Om te begrijpen hoe de Godsnaam klinken kan. Ook in de meest complexe of verwarrende situatie.

Waartoe word ik geroepen? Hoe laat ik de GodsNaam, ik zal er zijn, in mijn eigen situatie oplichten? Want eerlijk gezegd is de stem van de Wijsheid vaak een ander dan mijn oerstem. Dan mijn intuïtie. Die handelt te vaak uit zelfbescherming. Kan ik mijn stem eerst afstemmen op de Wijsheid, op de Geest Gods?

Luister! De Wijsheid roept door de straten!

Ik vind dat lastig. Juist omdat ik graag betrokken wil zijn. Niet onverschillig wil leven. Omdat ik van alles voel en door anderen gevoeld wil worden. Maar toch: als ik niet overal vol in ga staan. Mij niet te veel laat opjatten door de wereld om mij heen die maar doordendert. Door al het moeten van de tijd. Door de onrust en angst van anderen. Door mijn eigen angst.

Dan kan er vanzelf meer ruimte komen voor een andere, meer subjectieve tijd. Voor het ervaren van de tijd. Voor de tijd weer hebben in plaats van de tijd die mij in de greep heeft. Pas vanuit stilte en het niet-weten kan inzicht geboren worden. Er kan dan ruimte komen voor de Geest die aanzet tot momenten van helderheid, ontmoeting, doorbraak en schoonheid.

Luister! Over de pleinen klinkt haar stem.

Als we voorzichtig en stil luisteren naar onze eigen hartslag en die van de ander. Naar de hartslag van de tijd. Dan kan de Geest in ons waaien en wonen. Wie luistert zal veilig zijn. Zal zichzelf en een ander kunnen hervinden en bewaren. Zal meer kwaliteit beleven- door alle kwantiteit heen. Wie luistert zal meer tijd hebben om verantwoordelijk en minder opgejaagd te leven. Wie aandachtig leeft is present en zal de Wijsheid ontmoeten.

Claartje Kruijff
claartjekruijff@ziggo.nl

Gelezen: Spreuken 1, 1-7
Spreuken 1, 20-33